

Niciun copil nu ar trebui să fie obligat să numească „acasă” mormântul părinților săi uciși...

...fiindcă Gotham City și acel mormânt sunt unul și același lucru.

Mărețe, cu exte-
rioare împodobite
menite să ne înșele.

Să ascundă min-
ciunile ce colcăie
dedesubt.

Să ascundă rămăși-
țele nenorocirii...

...violenței
pure...

...ale bolilor
și ignoranței.

În vreme ce
noi, cu toții,
putrezim.

HOMELESS
WITH
CANCER

În orașul ăsta,
fiecare sângerăm
în felul nostru.

Ne descompunem,
pierdem ceea ce
ne face umani.

Și nu
înțelegem
de ce.

De ce
putrezim?

Fiindcă ne-am
obișnuit cu asta.

Se întâmplă
sub ochii
noștri.

În clipa
asta.

În camera
de alături.

Protectorii devin
prădători.

Violența devine
o distracție
pentru toți.

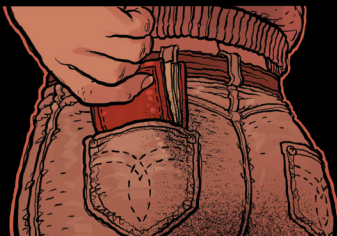
Toți devin
infractori.

Un copil asistă la
uciderea părinților
săi.

Și acel copil
sunt **EU**.

Am jurat pe mormântul
părinților meu că voi
pune capăt vărsării
de sânge.

Luptând
cu răul...

...pentru ca nimeni să
nu mai sângereze cum
au sângerat părinții mei.

Atunci
am părăsit
Gothamul.

Dar, oriunde m-aș
fi dus, Gothamul
era acolo.

Mă bântuia.

Nu-mi dădea voie să
uit ce trebuia să
fiu de fapt.

Un ostatic al propriu-
lui meu jurământ de
răzbunare.

SUS!

TURA
DE
NOAPTE,
LEPRE-
LOR.

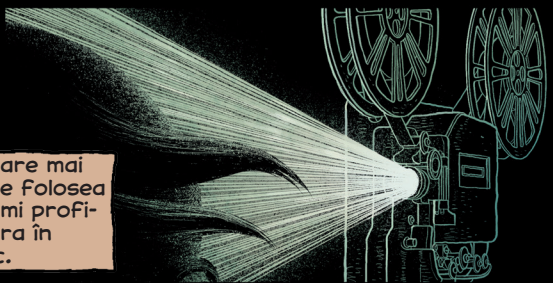

TRĂNTORI
IMBECILI, TREBUIE
SĂ LUCRAȚI **DUBLU**
CA SĂ VĂ ȚINEȚI
DE TERMEN.

...ȘI SĂ
N-AUD **VĂICĂRELI**
ÎN SEARA ASTA,
NE-AM ÎNȚELES?

Când m-am întors, în
Gotham pierise orice
licăr de speranță.

Lumina care mai
rămăsese folosea
doar să-mi profi-
leze umbra în
întuneric.

Iar umbra nu mai
era a unui copil.

Era o imagine
neclară pe care
încă mă strădu-
iesc să o descri-
rez.

